

La visita - Enric Virgili

Les novel·les que apareixen a les llistes dels llibres més venuts sostenen les peripècies dels personatges damunt versemblances d'eficàcia demostrada i les vehiculen en un llenguatge instrumental. En canvi els llibres d'Enric Virgili (Barcelona, 1965) ofereixen sorpreses sense interrupcions: la prosa és connotada, mentre que el que s'hi narra obeeix a una lògica pròpia, deslligada de la tradició realista. El resultat és una obra estoica, que tan sols pot convocar seguidors exigents, ni que siguin escassos. Estoica i àtica, afegim, ja que manté un estil mesurat, que no es permet cap sobresalt ni en contacte amb els fets més extraordinaris.

Inicialment, el protagonista sembla tan sols un neuròtic simpàtic, fins que truca a la porta de casa seva. Llavors comencen les transformacions: es multiplica en altres éssers, es dilueix en l'espai, es converteix en dones etèries i en homes salvatges, és dissecat, mor, ressuscita. Ni tan sols la persona gramatical és la mateixa, ja que el narrador passa de la primera a la tercera sense solució de continuïtat.

La visita segueix una tradició literària que entronca amb els mites de Jordi Sarsanedas, les últimes proses de Salvador Espriu i les estranyes narracions de Miquel Bauçà. No hi hem sabut detectar ni una sola paraula mal endreçada, cap ensurt dels que solen prodigar els autors capficats en la creació de trames absorbents.

Enric Virgili és autor de dos llibres de poesia i de dues proses breus, *Betum* i *Brunilda* (2006 i 2010, totes dues a Empúries), amb les quals *La visita* comparteix més d'un aspecte: aparenten centrar-se en la vida solitària d'un personatge que duu una rutina plenament domèstica, fins que apareix una línia de fuga i se situen en el punt on el somni i la realitat es confonen.

Si la prosa pot suscitar una reacció del tipus "No té música però m'enganxa", i la poesia ve a ser un "No ho entenc, però la música m'agrada", llavors hem de situar *La visita* a prop d'aquest últim gènere. Segons Suzanne Bernard, les característiques del poema en prosa són la voluntat artística, la unitat orgànica, la gratuïtat i la brevetat. Només podríem discutir l'última a *La visita*, que tanmateix és concentrada. L'autor es

mou amb comoditat en aquest espai indefinit, creant una atmosfera més que un fil argumental.